

R.501

EL CANTAIRE

en

LA FILLA DEL MARXANT

de

DE LA SECA A LA MECA

LA FILLA DEL MARXANT

EL CANTAIRE

// Un fadri que porta sempre
als llavis una cançó.
Digueu-me d'on la voleu
i tot seguit la diré:
Escolliu: ¿De la Sagarra,
la Maresma o el Vallés?

// No m'he deturat enlloc...

// Les mateixes guerres
i la gent igual per tot.

La Figuera está molt alta,
CABACES, molt amagat,
la VILELLA está molt baixa;
MARGALEF, en un forat.

A MASSA GORBEIG comença. *Massalcoreig*
les flors de les catalanes;

a LA GRANJA, bocatoves,
a SERÓS, les esmolades.
A TORROJA, la gent boja,
a POVOLEDA, no tant;
a CORNUDELLA son guapos,
a ALFORJA, la flor del camp.

TORROELLA, vila bella,
CASTELLÓ, vila major;
PERELADA, vila honrada,
FIGUERES, se'n dú la flor.

TORTOSA está en un recó
i AMPOSTA en una planera;
la RAPITA en una punta
i SANT JAUME a la ribera.

A LA ESPUGA, les arrugues,
a MONTBLANCH son budellers,
a VILAVERTE toquen l'arpa,
a LA RIBA, paperers.

a REUS tots son ganxets,
a TARRAGONA, pelacanyes;

a VALLMOLL son ceballots
i els de VALLS son rabassaires.

A LA SELVA fan tupins;
 a LES BORGES, ganivets;
 a RIUDOMS en braguen canem
 i a VILASECA, xiulets.
 D'OTOL el porc i la dona
 diuen que tot l'any n'és bona,
 pero les de LA SELLERA
 la que no ha sortit x graire
 es que ha sortit tafanera.
 Les noies de l'EMPORDÀ
 molt mirar i poc tocar;
 i entre BLANES i LLORET
 no n'hi ha ni un pam de net.
 A La ROCA el sol hi toca,
 a GRANOLLERS hi ha diners,
 i la gent de MONTMELÓ
 porten la mitja al garró.
 Montanyes de Montserrat
 son altes i hi toca el sol
 per eixugar la bugada
 les noies de MONISTROL.

// ¿Voleu que us canti, fadrina,
 un romance que he tret nou?

// ¡Ai, en tinc una a les dents!

// El seu nom
 es "La filla del marxant".

// La canto ¿sí o no?

// A fora us cantaré jo
 una d'alegre tonada.

// ¿Per qué plorem, mestressa, ¿per qué abaixeu el
 Si això es una cantada, una follia... /rostre?
 El cas d'aquella noia... no es el vostre...

// ¿Que voleu dir?

// Jo no sé res...

// Conec a tot aquell
 que pels camins del mon em diu: -Adeu-siat!

- 16
- // Sols he vist a n'ell
donant la mà a una nena de cabell ros i ull blau.
- // Bé ho diuen les comares...
- // ¡Que crides!
- // ¡Oh no! És la vostra filla!
- // Abans que la llenceu me l'he jo d'emportar.
Veniu amb mi, que al món no hi estareu mai sola!...
- // Oh, si: son amples els camins
i encara que alguns d'ells estiguen plens d'ortigues
canviarem esbarzers per llessamins
i al nostre país hi floriran espigues.
¡Adéu-siau, marxant! La filla que llenceu
no us la prenc, la recullo per penyora; *emporto*
i ha d'esser-ne ma esposa davant Déu
i serà del meu cor reina i senyora!